

Hilda Aspin arleisto

Runto Erkon kirjettä Hildalle

7.10. - 30.12. 1885

PLA-N-443 - BbL 6

7/10 85

Стр Петербурге.

Архитектура Милора Аснв

у Палицейскаго моста

залъ Коронова.

Wiipurissa 7 p. lokak. 1885.

Oma Hildani!

Olen odotellut sinulta kirjettä. Enhan tiedä adressiasikaan. Mutta tuskinpa olet voinutkaan vielä kirjoittaa, ethan saanut tavaroitasi-kaan mukanas. Oisi se sentään ollut parempi että olisi tullut junaalle sinua saattamaan; kenties olisi vielä ehtinyt toimittaa kis-
tun samaan junaan. Tuon huolimattoman issikan ilmoitimme poliisikammarissa. Tään kuen 26 p. on asia esillä ja mies tulee saamaan sakkoa. Minä olen elänyt nämä päivät tuommoista kasvin elämää, hiljaksen, suurin tuumimatta. Sinua olen ajatellut yhtä hiljaisesti, melkein alituisesti, mutta enimmäkseen noin vaan tunteamalla.

Mutta sitte olen tehnyt työtä, niin
että hartioita pakottaa. En men-
nyt kinosen työpaikkaan, miehellä on
nimikin jo niin tuhmaa elainta
muistuttava, vaan menin Marttien
työhön, joka teki keisarille huone-
kalut Lappeenrantaan ja jolla on
oikea sodanjumalaa muistuttava
nimi. (Vaikka oli muilla ennen
latinan-opettaja samanniminen, joka
ei suinkaan sodalliselta näyttänyt,
mutta muistutti sentään sotalaula-
jaa Tyrtäistä: ontui ja oli mu-
sikaalinen, opetti laulua ja soitti ru-
kouksissa.) Tällä Marttisella on
työpaika oikea sali, suuri kuin
kaartin maneesi, miehiä työssä
noin parikymmentä, ja hienoa työtä
tehdaankin. Minäkin, vaikka olen
vasta oppilaita, olen jo saanut pari
laulua, höylännyt, niin sileäksi, että
jos kioppu päälle joutuu, niin se
ensin hyppäsi korttelin, sitte tuuman,

sitte puoli ja sitte heittää itsensä
kellekseen ja katselee kuvaistaan, — kun
ei pääse enää paikasta pois! Mut-
ta, niinkuin ma sanoin, ei semmoista
työtä vaivatta saada, se kustaa hartioi-
hin. Ja sitte väsyttää eikä siinä
tee mieli "suuria kysymyksiä" "tuu-
minaa", saa tyytyä, joll'ei pienet
huoleta. — Ki, kuulehan, Kunnas ky-
sepp, missä on nuo Talonpoikaissää-
dyksen protokollat, jotka sinä viime
kevättälvenä hänen kauttaan sait.
Niistä on vaan yksi tullut takaisin.
— Olen minä jo ollut takalaisten
makisterienkin seurassa. Niissä ei ole
erin-omaista sanottavaa. Mikään suu-
rempi seurustelu heidän ja minun
kanssani ei tullut kysymykseen.
Täällä ajotaan panna rakankeräys-
toimeen Takasen lesken ja lasten hy-
väksi. Jos teistä teatterilaisista joku
voisi nyhäistä pieltarilaisiakin saman
asian hyväksi. Ensi lauantaina on kehoitus
Viipurin sanomissa.

84. Jopas sain sinulta kirjeen illalla.
Muista kultaseni hoitaa terveyttäsi niin
hyvin kuin mahdollista! Elä valvo liio-
ja ota kylmiä kylpyjä. Eläkä kovin paljo
anna hermostosi kiihoittua. Rasittaaahan se
Pietari' muutoinkin liakeri. — Niin, se oli
vaan semmoinen "ensimmäinen varoitus".
Toinen on se että elä huolehdi rahaseikoista.
Tiivon saavani sinulle. En vaan ole vielä
saanut velkakirjaa Helsingistä, niin että en
voi vielä lähettää, en edes varmaan lu-
vata. Luulen velkakirjan tän'iltana tulevan
ja sitte voin huomenna tai ylihuomenna
lähettää, — jos voin. Kirjoitan sitte.
Lähetänkö sinulle Raskolnikovin? Ehkä
en. Kun olet lukenut tuon Brandesin ja
sinulla on aikaa niin lue raamattua,
se virkistää sekin. Se on sitä paitse
kirja, jossa ihmiselämä tyyneinää, rau-
hallisinna esiintyy ja joka sen vuoksi
on paras luottamaan sopusointua
olentoon. — Täällä on parast' aikaa
äärettömän kova tuuli, oikea myrsky.
ilma. Kävin äsken postikonttorissa ja

samalla tein meren rannalla, jossa katselin vaaktopäitä laineita ison aikaa.

Höyrylaivasta pantiin pitkät, suuret saikot laivasillalle pidättämään alusta tukevana, että taidat rikkoontuiksi. Rannassa oli myös yöllä tullut pienentäinen proomu täynnä kaalinkupuja ja sipulia. Laineet löivät ehtimiseen sen kannelle, josta vesi taas virtasi koloista mereen, kastellen rikkiäisiä kaalisäkkiä. Proomu hytkyi ylös alas ja törmäsi aina laskeutuessaan rusahteen kivista laituria vasten.

Proomumies oli siustanut touviin, laiturin kiveä vasten, varapuun, että kytki särkijä ja piteli vielä lisänä nimimattoa, pehmittääkseen törmäyksen ankaruutta, läpimärkänä, sinisenä ja jäsenet kankeina vilusta. Kun minä menin reunemmalle laituria tuli vihurin hajoittama aalto vasten silmiäni kuin rankka sade, ja kun nousin rannassa olevaan purjelaivaan, heinui se kuin ulapalla ja tuuli ärsyi

nuorissa ja lunkentui korviini, niin
että pääni aivan huumaantui. — Eilen
olin Suomalaisessa Seurassa ja siellä is-
tuttiin, juotiin teetä ja — lähdettiin pois;
ja hauskaa oli. Uäkeä oli vähä näin
ensi Seurassa. Kyllä ne siellä sentään
rupesivat tanssimaankin, vaikk' en minä
vielä ruvennut siihen työhön. Ja nyt
minä rupeen lähtemään junalle. Vien
veljeni kirjien, Söderströmille menevän, ja
samalla lämän yhdelle tytölle Pietarissa
menevän. Voi hyvin siellä viidennessä
kerrassa ja katsele välistä tänne ali-
kesta.

Ruudias.

✓
11/10 88
В. М. Р. М.

в Петербургъ

Артистка Хильда Аснъ
у Полицейскаго моста
завъ Канонова.

Wiipuri 11 lokakuuta 1885.

Hilda kultani!

Mie sinulle rupeen jotain tryppää-
mään, vaikk'en tiedä mitä tulee,
kun on pääni niin paksum ja kipeä,
semmoinen huono pää, ett'ei ole ollut
sitte kuin Helsingissä. Eilen se jo al-
ko eika sitte antanut oikein unta-
kaan yöllä. Kuules nyt kun ma sa-
non sinulle, että se velkakirja tuli
vasta eilen, niin ett'en ole vielä ehti-
nyt saada penniäkään. Luuria sum-
mia en saakkaan ennenkuin vasta
tuonnempana, mutta niin voin toimittaa,
joll'ei nyt perin hullusti käy, että ai-
nakin sata markkaa sulle voin lähettää,
kenties enemmänkin. Näes asia on
se kanssa, että minun löytyy ensi

viikon kuluessa maksaa Isakunnan
kassaan kaksi satamarkkaa, muuten
menetan kahden miehen nimen. Mutta
ei huoli, kyllä minä saan rahaa
ajoissa. - Olen tässä koetellut arvata
saanko sulista tuloja kirjetta. Kyllä
minä sitä sentään voisin lukea, vaikka
pääni on "polttavainen." Johan nyt on-
kin kulunut toista viikkoa siitä kun
läksit, niin että et enää ole kahtakaan
viikossa, ja niin olet taas täällä li-
kelläni. Toisinaan olen käynyt siellä
pääni, missä vaimen asuit, valkeilla.
Ne seudet tuntuvat tutummilta ja haus-
kemmilta kuin muut. En minä muuta
toivoisi kuin että jaksaisin ja voisin
tehdä työtä. Minä niin mielelläni
tekisin. Olen muuten ollut enemmän
iloisella mielellä, ja mitä minulla
olisikaan surtavaa, oletthan sinä minulla
vaikka olet kauempanakin, - mutta se
tahtoo toisinaan niin painaa, kun on
kätet sidottu. Waikk'ei yleensä pää-

kään ole ollut erityisesti kipeä, se on vaan nyt. — Weljen kanssa olen tarkastellut muutamia hänen runojaan. Niitä tulee nyt jouluksi ulos uusi vihko Söderströmin kustannuksella. Luulen että siinä vihossa tulee olemaan monta kaunista ja hauskaa. Kyllähän se on totta mitä kerta sanoit että me emme tarvitse runoilijoita vaan profetoita, mutta siltä olen ruvennut yhä enemmän hyväksymään sen, että hän julkaisee nyt runojansa, vaikka sitä alussa olin vastaan. Eihän hän, näet, tahdokkaan niillä mitään "evenementia" tehdä, vaan antaa ne semmoisena kuin ne ovat. Ja ne ovat lähteneitä tunteellisen, kelpo miehen itsenäisestä sielun-elämästä. Hänen runoissaan on enemmän ja enemmän tapahtunut se edistys, että ne yhä liikeruumiin liittyvät hänen omaan olentoonsa, tunne-elämänsä ja luonteesensa, niissä näkyy yhä enemmän semmoinen ja semmoinen mies takana. Sen huomaa, luulen, tässäkin ilmestytvässä vi-

hossa, ja siitä syystä olen hyvilläni
että Söderström otti sen kustantaakseen.

- Voi, pitää lopettaa. Täytyy mennä raha-
asian vuoksi veikon kera Skermanin luo.
Jatketaan. Juttelsin halusta vielä. Voi
hyvin!

Ruedin.

Luin tän läpi ja siinä oli niin
vähä, - ei mitään. Tahtoisi että siinä olisi
niin paljo.

Hiiuuri 14 lokakuuta 1885.

Rakas Hilda!

Lähetän sulle tässä 125 markkaa.
En voinut mitenkään saada enempää,
jouduin niin vanhan, moritöisen mie-
hen kanssa tekemisiin. Koeta nyt
tulla sillä aikaan. - Vai tulet sinä
jo niin pian Piipeliin. Perj^{nta}aina vai
Lauvantainako? Minun on pääni jo pa-
rantunut. Tänään koetin kirjoitella suo-
mettaren kirja-ilmoituksia, niin että nyt
olen vähä väsynyt ja puupäinen. Eilen
lain kirjeesi, jossa ilmoitit tulosi. - En nyt
kirjoita sinulle yhtään pitemmältä. H.
moita vielä, koska tulet, vai mitä? ^{nta}

Ruedi.

Wakuntetaan, 50 Ruplaa.

2

2 - 75
25 Kap
10

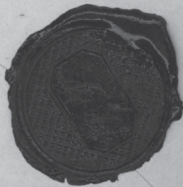
810
4/10 85
Артистка Хильда Аснв.

У Полицейского моста
Завв Коронкова.

Снв Петербургъ.

30km. 2

[Handwritten signature]

Wijperissa 16 lokakuuta 1885.

Rakas Hilda!

Mina' tässä luin raamattua, mutta ajatukseni olivat sinun luonasi. Miks'et minulle kirjoittanut, niin että tänään olisin kirjeesi saanut? Sitä' niin odotin, ja tuli vaan paljas sanomalehti. Odotin sinua itseäsi jo tänne, kirjeesi mukaan, mutta johan se tohtorin tuumilly näyttää taas kääntäneen häntänsä'. Ja niin saat sinä olla siellä — ja minä' täällä. Etka' kirjoita. Vaikka enhän ole minäkään sinulle kirjoittanut. Rahaa laittaessani en kirjoittanut, kun odotin saavani pian jutella kanssasi. Etka' olet kaivannut hyvin siellä ryssien seassa. Kultani! Kerro sinulle nyt mitä olen tehnyt näinä päivinä. Kolmeen päivään en ole

käynyt verstaassa puutyössä. Tahdoin saada pois luomettarelle kirja-ilmoitukset, jotka jo Helsingissä otin, ja höyryy olisi väsyttänyt sekä vienyt aikaa. Tänäön nuo ilmoitukset jo lähetin ja huomenna menen taas työpajaan. Tarvitsenkin taas oikein käsiin tuntuva työtä, se ajatustyön vähäinen minua hiukan jo unuttikin. Kirjoitin jatkan "Tonista" kanssa, saa nähdä ottaavatko; käskin jättämään jos haluttua. Kyllä minä vielä tunnun olevan huono vähän rasittavampaan ajatustyöhön, mutta huomasin kuitenkin sen, näitä kirjoittaessani, että kyllä vahvistun, luultavasti piankin, kun nyt jonkun aikaa olen näin hiljaisesti täällä elellyt. Olen ajatellut täällä istuessani tai kävellessäni kaikenlaista, mutta kaiken ajatteleminen loppuksi aina tulee, että olen Helsingissä ja että en siitä mihinkään pääse ja ^{että} saan vaan olla tyytyväinen siihen asiain tilaan mikä on. Ja kyllä minä sen tään enimmäkseen tyytyväinen olen

ollutkin. Raamattua rupesin lukemaan
vallan allusta, ja ensimmäisen Mooseksen
kirjan olen jo lopettanut. Tuo patriark-
kain elämän kuvaus tuntui hyvin
hauskalta (vaikka sen ennenkin olen lu-
kenut). Nün yksinkertaisesti ja halkanai-
sesti on siinä kerrottu tuon kansan
alku, josta ihmisen siveellinen ehjyys
ja sopuisointu — siis elämän korkein
puoli — on kasvanut maailmalle.
Hauskinta tuossa kertomuksessa oli
kenties juuri "nähdä" kuinka aatteelli-
sempi katsantotapa kansan alkusisissä
kehittyi ja vahvistui. Yksijumaluus
"näyttää" jo olleen Aprahamin kotimaalla
Mesopotamiassakin, ja joillakuilla Pales-
tinan heimoillakin. Melchisedek esim.
oli yksijumalaisen kansan kuningas ja
epäilemättä osaksi Abrahamin kasvatta-
ja. Mutta ainoastaan Israelin kansa
voi tuon aatteellisemman kannan säi-
lyttää ja sitä kehittää, lujamielisen, juhk-
dastuntaisen luonteensa ja suotuisain
kohtalon vaiheitten kautta. Historian

kulkua ohjaava henki, jumala, jiti huo.
len siitä, ett'ei se hävinnyt. Lammoin saa
olla tänäkin päivänä varma siitä, että
siivcellisesti ehjä, henkisempi ihmisuku
ei katoa, vaan pysyy, kasvaa ja kehit.
tyy.

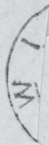
¹⁷/₁ Rouva Löfgren kirjoitti sille veljelleni
ja pyysi Naisyhdistyksen kalenteriin apua.
Veljeni kun jo oli lähettänyt kaikki ru.
nonsa Iöderströmmille, ei voinut mitään,
kun aika oli niin lyhyt. K. Löfgren
kirjoitti sentään uudestaan ja sanoi että
saa lähettää väha myöhemminkin. Saa
nähdä syntyykö veikolta mitään. Kuuluu
tulevan suomalainen puoli tuossa kalen.
terissa pieneksi ruotsal. verraten. Kun
nyt olisi sinullakin jotain, ja minulla.
Mutta joll'emme kirjoita tähän, niin
voimme kirjoittaa seuraaviin. Sinuh
ta ei puutu muuta kuin väha rauhal.
lisempi toimi, niin kyllä rupeisit kir.
joittamaan. Mutta etä huoli, ei se rou.
va Canthikaan sinun ijälläsi vielä
edes aloitellut. Kaikella aikansa, ja

nämä ovat oppivuosia. - Kävin kysymässä kirjetta sinulta postikonttorista, mut ei ollut mytkään. Rautatieltä kysyin tässä tuonoin pakettia sinulle, nünkuin kaskit; sitäkaän ei ollut. Luultavasti ei ole näinä päivinäkaan tullut, kun tietävät sinun olevan Pietarissa. Olisi nün hauskaa, kun minäkin voisni tulla nyt Pietariin, mutta se matka täytyy nyt jättää talveksi. Et ole vielä kirjoittanut, tiedätkö mitään tuosta Kunnaan kirjasta, josta eräässä kirjeessäni puhuin. Minun pitäisi vastata hänelle. - Eräässä kirjassa muistaakseni neuvotaan nuoria miehiä kirjoittamaan rakastetuilleen lyhyitä kirjeitä. Kenties minunkin siis lie paras lopettaa. Sinäkin kun kirjoitat sieltä Pietarista, nün se käy nünkuin kuumeessa hälähäläää, nünkuin tuo suuri kaupunki vetäisi sinut hyörinänsä, nün ett'et ehdi nähdä tai kuulla muuta kuin sen koneiston jyskettä.

Mutta eihän se ihme ole . Kun saat
juosta kaikki päivät ja valvoo
yöt . Minä' niin jalkaan , että se
Pietari' sinua rasittaa ja hermostat-
taa kovin . Kun vaan hyvästi edes
nukkuisit ! Pimeä' tulee , en näe
enää' riviä' yhtään . Voi hyvin !

Wanhemies .

24/10 85

Артистка Хильда Асень
У Полицейскаго моста
Залъ Конокова.
Въ С. Петербургъ.

Wiipuri 24 lokakuuta 1885.

Kulta tyttöni!

Tiedäthän nyt tuota kun minulta ei ole mennyt tyttölleni kirjetta' koko tällä' viikolla. Lyyt kerron hänelle itse maanantaina Wiipurin kaupun-
gissa, mutta nyt lähelän' par' ri-
via' vielä' huomiseksi. Pitkää' kir-
jetta' en lähelä', sillä' viisaus on toi-
sesta pääpuoliskostani mennyt toi-
seen ja tehnyt sen liika pakouksi,
samalla kun valsam' on äkeissään
tuosta tuommoisesta epäjärjestykses-
tä. Riita' syntyi varmaan siitä'
että herrat suuttuivat, kun hiki-
ruumiini tässä' tuoroin läksi kä-
velemään kylmään ilmaan.

Kuimeisen kirjeesi sain niin myöhään
että en enää' ehtinyt antaa neiti Berg-

bonille mitään kirjoja. Sitte aioin
niitä lähettää, mutta sitte ne jäi
ja sitte on ylläkirjoitettu ollut vi-
hainen allakirjoitetulle. Kunpa tu-
let tänne niin saat kirjoja niin
paljon kuin vaan jaksat lukea,
oikein hauskoja. Minulla on täällä
viimeinen Walvojakin, jossa on Lanthi-
tadin kirjoitus. - Kansanvalistusseu-
ran kalenterin mukaan on huomenna
Hildan päivä. Tiedätkö siitä? Minäkin
sattumoisilla sen hoksasin. Sen vuoksi
minä, s. o. Ruudi, sanon sinulle, s. o.
Hildalle, että sydämmeni halusta toi-
votan sinulle onnea huomenna, niin-
kuin teen kaikkina muinakin päivi-
nä, ja sen merkiksi suutelen sinua
hengessäni - kädelle. Suutelen sinua
sitte huulillekin, jos sallit. Ja
sitte odotan sinua tänne. Etkö
tulekkin jo maanantaina?

En jaksa sulle nyt lisää jutella, on
päässäni vähä kuumetta ja vätsä.
Tauti tekee niin hervakkaaksi, vaikka

sita² on vähemmänkin. - Noi hyvin,
oma Hildam'!

Ruudi.

16/10 85

Артистка Хильда Аснъ.

у Полицейскаго моста
завъ Коконова.

Въ С Петербургъ.

26
XII 85 Tampere.

Hilda kuttar!

Taällä ollaan istuttu niin
unisina kaiken päivää. Tähän
asti on joka päivä aina ollut
jotain eloa talossa, mut en tiedä,
länään ovat kaikki niin ikaivan
rauhallisia. Minä en aamulla läh-
dettynä ensin saanut unta, mutta
kun aamiaisen jälkeen sitte lues-
kelin, niin rupesi raukaisemaan
ja nukuin ison aikaa. Tiedätkös
sitä Niinistä, kun ei tullutkaan
ajelemaan viemään. Ehkä se sentään
hauskempi olikin, kun on niin kova
pakkanen, ett'ei juuri tee mieli
ulos. Liekö siellä Helsingissäkin
yhtä kylmä. Me istuimme taällä
kaikki äsken marmman kamaansa
kahvia juomassa. Kun sinäkin

olisit ollut mukana. Juttelimme
ison aikaa ja isäsi jutteli sulhas-
ajastaan. Onhan tänään hänen ja
mammam hääpäivä. Isäs sanoi että
että "se on Jumalan lahja se rakka-
uskin, että voi rakastaa, mutta se
taitaa vissiin olla hänellä (äidillä)
otettu pois jo". Äiti ei puhunut
mitään, vaan istui kädet niskaan
takana laaksepäin nojallaan ja
katseli isäsi puoleksipäin ja minä
näin kuinka hänen silmänsä räpyl-
tivät ja himmenivät ja vähän ajan
päästä hän oli niitä heikovinaan.
Harva ihminen puhuu niin vähä tun-
teistaan ja tuntee niin paljo. Minä
olen ajatellut ensi kevättä, pitkää
kevättä. Kenties se ikäväksi tulee,
mutta ei auta; ehkä työ sijuu pa-
remmin ja siihen on välttämättä
oppiminen. Toivon nyt vaan että tulisi
jään se aika, jolloin voin mennä Vii-
purin ja alkaa säännöllistä työsken-
telyä. Täällä ei siitä tule mitään
oika kotonakaan. Joll'ei Henrik mene

pois Viipurista joulun aikana, niin vii-
ryn ^{Kotona} ~~Viipurista~~ vaan pari kolme päi-
vää. Onko sulla kovin paljo työtä
muulaakin järjestämisessä nyt? Maa-
nantaina tulee Montis toki avuksesi.
Kyflä se homma sinua rasittaa, mutta
ehkä se on rattorakin, ett'ei tule niin
ikävä tänne. Ja pianhan ne tulevat
kaikki sinne, tämä aika nyt vaan
on pahin. Little tulee Tasainen kompin-
elo ja Tasainen työ. Tuleehan minulle-
kin työ, kun vaan oppisin sitä oikein
tekemään, ehk'ei se lukukausi niin
pitkäksi tulisi. Nyt en vielä osaisi
muuta kuin tuemilla ja uneksia. Oisit
sina saanut olla täällä siksi kuin mi-
näkin lähdän. - Kuulet, sina' veit Eel-
siorin, etkä sanonut mitä minun on siitä
kirjoittaminen. Lähetä se mulle ristisi-
teessä (saat takaisin kietysti) ja kirjoita
tärkeimmista kirjoituksista (kunhan jostakin
suomalaisesta) mitä se sisältää ja minkä-
laisia, mutta pian. - Voi kullaseni,
hyvästi nyt toistolaiseksi. Elä ole kovin
ikävässä. Muista että minä täällä myös

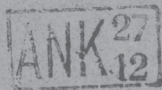
ajattelen ja ikävöin sinua. Olenhan
sentään luonasi. Muista sitä vaan, niin
saat voimia vaurastumaan ruumiilli-
sesti sekä henkisesti! Voi hyvin!

Ruudis!

26/12 88

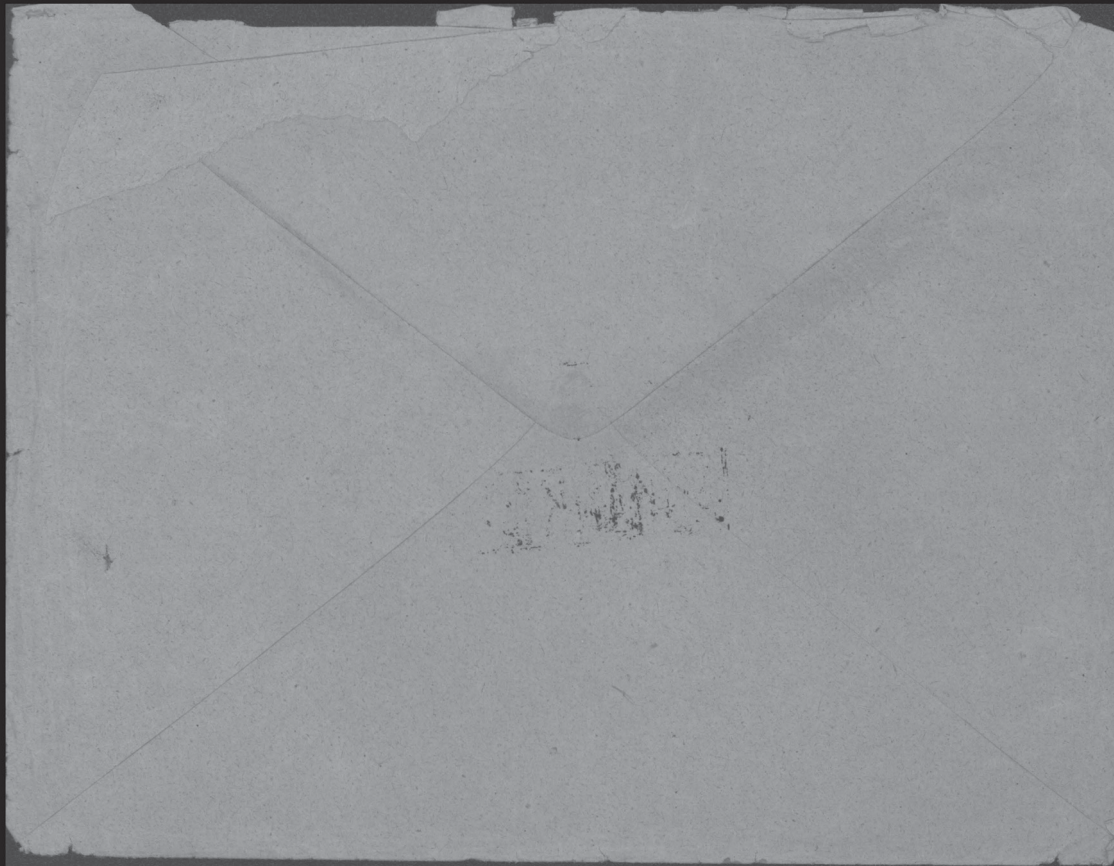

Neiti Hilda Asp.

Helsinki

Albertinkatu 40

Tampere 28 joulukuuta 1885.

Oma tiptoni!

Kiitos kultaseni kirjiestäsi, jonka
kyllä ilolla luin, vaikka oikein tuli
surkoni sinua, kun olet siellä niin
yksin ja viluissasi. Aitisikin oli niin
suruissaan ja sääli sinua. Mutta
kyllä ne huoneet tulee lämpöisiksi
kun ehtii lämmitä. Ja onhan siellä
nyt kallekin apuna. Kun vaan et
tulisi kipeämmäksi. Muista mennä
pian Engströmin tai Holstin luo. Holsti
asuu Kasarminkadulla, Ksplanaadinka-
dun kulmassa. Ulko-overssa on nimi ja
vastaanottoaika. Tano tarkoin kuinka olet
heikko ja kysy mitenkä sinun tulee elää,
mitä syödä ja juoda, onko porteri ja kah-
vi hyvää j. n. e. Ruokahalusi on myös
huono, sano se. Ja kyllä sinä rupeet
vahvistumaan, kun nyt pääset vikiin
asemillesi. Mutta hoida itseäsi ja

muista etta² tujaa tahtoa tarvitaan,
mutta silla² voikin paljon. Jokas olen
tarpeeksi saarnannut². Mutta tottele kana-
sa! Sitten olet oikein oma tyttöni ja
tulet riskiksi kuin amatooni. — Eilen
oli täällä raittiusjuhla — josta Kalle
kyseli puhui — ja käväsi minäkin siellä.
Sieltä tullessani oli mielessäni niin-
kuin sinä olisit täällä ja tuntui
niin ikävältä kun ei sinua kotona ol-
lutkaan. Äitisi kanssa sitte kahden soim-
me, istuskelimme ja puhuimme kai-
kenlaista. Muut oli juhlassa. Ja tänään
aamulla sain sitte kirjeen sinulta ja
Henrikiltä. Veikko lähetti 20 m. ja kir-
joitti saaneensa hyvin ystävällisen kir-
jeen W. Söderströmiltä (+800 m.) josta² oli
"häneen kovin miellynyt." Samoin saani saa-
neensa hauskan kirjeen ystävältäään Woer-
neriltä Saksasta. Ne näyttivät häntä vir-
kistäneen ja kylläpä hän virkistystä²
tarvitsikin siellä yksinäisyydessään.
Kalle Profeldt on jo tullut eilen
illalla Hämeenlinnasta ja oli lailla²
äskettäin ison aikaa. Mina² kirjoitin,

he pelasivat korttia, kunnes minäkin
menin ja puhuin politiikkaa Profeltin
kanssa, niinkuin ainakin viisass' itse.
Tänään olen ollut sentään vähä' väsynyt,
en ole ollut vankimmillani näihin aikoihin
minäkään. Kaksi kitupiikkaa, sinä ja
mina, — joista kummastakin tulee ter-
veet ja riskit. Voi kuin meillä olisi
toimi ja voisimme olla aina yhdessä!
Mutta ajattelemisesta se tuntuu vaan
surullisemmalta, ei sinä auta muu
kuin toiminta. Ja Viipurinhan tästä
pian joudunkin, työmaalle. Elä sinä-
kään sure. Kalle otti sormuksesi
pois oikean käden sormesta, se on
nyt vasemmassa. Panen sen taas
oikeaan sentään. Se tuntuu niin haus-
kalta ja on korca, aina sita' väliin
täytyy katsella. Viipurista lähelän
sulle, kunhan sinne joudun.
Ja kyllä käyn Helsingissäkin sieltä.
Kun ajattelen puulaakiasi, ajattelen
sita' aina semmoiseksi kuin toissa-
keväinen. Ja se oli hauska. Hauska
tulee tääkin: olethan sinä sen emöntä' ja

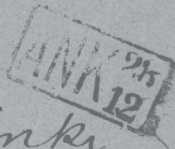
ja sielu. Ja sinä reipastut siinä, niin
kuin mekin Homerin ainakin. Lope-
tan nyt. Ei ole ikävissäsi, olenhan
luonasi sielläkin. Entkö olekkin?

Ruudini

28/12 85

Neiti Hilda Asp.

Helsinki.

Albertinkatu 40.

Tampere 30 joulukuuta 1885.

Hilda tyttöseni!

Eilen olisin niin halusta sinulle kirjoittanut, oli ikäväni ja olin muutenkin alakuloinen, mutta en jaksanut kirjoittaa. Vatsani on ollut kipeä ja se on heikontanut ja pääniikin tehnyt kipeäksi. Eilen en jaksanut kuin maata ja tänäänkään tuskin muuta voin.

Mitään vaarallista tämä ei sentään ole.

Luomettaren kirja-ilmoitukset piti keskeyttää toistaiseksi. — Nyt tahtoisin sinulle saarnata pitkät saarnat puuloagistasi, mutta en jaksa nyt, ehkä huomenna.

Muistuta, jos unohtuun. Puhun nyt vaan jotain pikkusen. Errolta sain kortin. Hän on Annin kanssa jo entiselleen ja kirjoitti minulle vaan ett' en olisi kovin huol.

lissani. Onhan se hyvä. Dungaieff-
ilta sain myös kirjeen ja hän on
onnellinen "yppykkänsä" kanssa. Janoo
löytävänsä hänestä "aina uusia hyviä
puolia". Tormikoukussa esin. yppykkä
voittaa j. n. e. Elä puhu kellekkään
asiasta. Hän sanoi saavan jutella, joll'ei
nimeä sano. - Mut mitäs mie muiden
asioista. Oikein olet korea tyttö, kun
hoidat itseäsi niin. Sillä lailla sinä
vahvaksi tulet. Tulisin Matin haihin
joll'en tarvitsis tulla kantapojaksi ja
ostaa kukkavihkkoo, sillä se tulee
liika kalliiksi. Mutta joll'en tule
haihin, niin tulen jonkun viikon
päästä muuten katsomaan "erästä
tyttöä". Aiotko Inezta asumaan kans-
sasi? En luulisi sitä viisaaksi sitä
tuumaa. Katsos, sinun tulisi, että puu-
laagista olisi oikea hyöty, joskain ja
Hannan kanssa syödä yhdessä Oile-
niuksen luona j. n. e. muuten olla
yhtä perettä ja Inez ei niin voisi
siihen yhteen soveltua. O:n ruoka
sinä on ravitsevaa ja hyvää, mutta

ei tarpeeksi hienoa. Mutta on nyt
jaksu, puhun puulaagista toiste.
Melkeinpa' lopetan koko kirjcentin, pääni
on kuumma. Hanara käski muistuttaa
paiden mallista ja pyyryään talvilakkia.
Ja sina', oma tyttöni, sisko, nuku ja
tiku vahvasti ja tule terveeksi! Ude-
luokset tulivat juuri tänne, Kalle Bro-
feldt oli aamupuolen. Sina' niillä Ude-
luokissa sama lapsikas ääni olevan.
Ella näyttölee joululahjojaan. Ja
mina' suutelen sinua kädelle. Olet
sina' oma tyttöni, jota niin kaipaan.
Voi hyvin!

Ruudisi

Udel: set olivat lastenbaalissa eilen.

Tampere 30 joulukuuta 1885.

Luutelen sinua ja kuiskaan hiljaa:
Onnellista uutta vuotta!

Hilda kultaseni!

Kun Ella puuhaa ottaakseen isomman velan liinatehtaan apukassasta pienempiä maksaakseen, oli äitisi sen johdosta vähä vihainen ja tyystymätöin ja puhui kaikista lapsistaan ja niiden vioista. Me kahden puhelimme sitten - minä puolustelin - ja kun oli puhuttu Hannasta, sanoi äitisi: "En minä Hildaankaan oikein tyystyväinen ole; siinä kohtalossa että vaikka hän tekee kaikki toimensa pohjallisesti ja tarkasti, niin hän sentään on ruvennut huushollaamaan niinkuin Ella raha-asioitensa kanssa. Hänellä on melkein yhtä suuri palkka kuin isällä eikä se tahdo mihinkään piisata. Mitenkä se sitte käy kun tulee suuremmissa tarpeissa ja oloissa huushollata. Mutta ehkä hän sitte oppii." Minä puolustin ja sanoin

että kyllä hän oppii; ja tiedänhan
minä että sinä opit ja osaatkin.
Mutta sitte minä tuumin tuota asiata
ja aattelin niin ja näin. Ja kyllä
minä tulen arvelemaan että me taidam.
me olla liika tuhlaavaisia ja huoletto-
mia. Ei kuulisi että me olemme kaksi
rakastavaista, jotka aikovat ja haluavat
työskennellä voidakseen muuttaa yh-
teen. Minä otan velkoja vaan niinkuin
ei mitään ja tuhlaan. Ja sitte minua
oikein hävetti sinun laskasi, kun sinulla
on virka ja palkka ja minä vaan
velalla nuhjustelen ja vielä olen niin
huoleton. Sinua ajattelin myös että
ehkä sinäkin olet liika huoleton. Et
saa suuttua kultaseni, juihunkan minä
vaan meidän yhteiseltä kannaltamme.
Näes sinä elät sinäkin vaan päiväksi,
ostelet kaikenlaista elääksesi komeasti
ja ollaksesi artisti, välittämättä siitä
onko varoja tai ei. Etkän suutu, etkän
rakas oma Hildani? Näes, onhan aineel-
linen toimeentulo suurimpia esteitä
meidän tiellämme ja ^{mitä} epävarmemmaksi

sen teemme sita' vaikeammaksi tulee
yhtymisemme. Ja tiedätkös minkä' sens
moralin minä' tuosta kaikesta sain?
Sen että' meidän tulee ruveta paljon
säästäväisemmiksi, hankkia aineellista
varmuutta samalla kun henkistäkin var-
muutta koetamme hankkia, voidaksem-
me sitte seisoa omalla varmalla kannel-
lamme. Katsos, ei meidän aineellinen
toimeentulomme tulevaisuudessa riipu
sita', onko meillä' tuhattaa markkaa jui-
nempi vai suurempi pelkka, vaan sita'
olemmeko oppineet elämään ja tulemaan
toimeen varojemme mukaan. Eikös se
ole viisasta? Mutta miten sita' opimme?
Siten että' emme tahdo olla ja olla niin-
kuin se tai tää vaan niinkuin itsellem-
me ja omalle onnellemme sopii. - Mutta
nyt on taas pääni niin väsynyt ja paksa
että' jaksaa mitään enää. Oma kulta
tyttöseni! Kun olisit täällä!'
 $\frac{31}{x11}$ En tiedä kannattaako tuo yllä-
seisova' lähettämistä, mutta papen sen
sentään, niin näet, että' kanssasi olen
haastellut vaikkakin vaan moraalifilosofia

Ja kaikkihan ne tarpeen on maail-
massa. Asken sain kirjeesi, jota en
yhtään osannut odottaa, ja se oli haus-
ka, varsinkin siksi että olet niin terve.
Ja jo minäkin olen tänään terveempi,
olen paremmalla tuulella ja jaksan
enemmän, vaikk'en vielä voi paljo liikkua,
— kyllä olla yläkällä ja kotona liikkua,
mutta jos kävelen paljo, tekee vatsalle
pahaa. Eikä siis ole sinä vaan huolissasi
minusta, kipu on nyt jo ohi. Hauskaa
että sinä olet niin iloinen. Näet, samahan
se kumpi meistä iloinen kumpi vakava
on, kunhan vaan ilo meissä pysyy.
Olet vai niin tyytyväinen siihen puu-
laakiin. Luitahan minun pitikin puhua
jos nyt muistaisin mitä. Täällä kun
eilen juttelivat, niin minä ajattelin:
minä kirjoitan hänelle siitä ja siitä,
— mutta mistä? Näet ei ne ihmiset
anna sinun hommilles sitä arvoa
kuin pitäisi. Henki sanoo, kun Kalle
pyyptää häntä puuhaamaan: "en minä
vitsi! Kun minä maksan 60 markkaa
niin minä tahdon yhtä hyvän ja yhtä"

valmiin kuin Oleniuksessa". Kun
Jukalle puhuu jotain että eiko hän
ja Henki tyytyis semmoiseen ja semmoi-
seen, niin sanoo hän vallaan samoin.
Kun äitisi valittelee jotain että se
tulee yhtä kalliiksi joll'ek kalliimmaksi
kuin vieraalla ja tuo vaan hommaa ja
rasitusta ja on sentään köyhempää, niin
on Kustaa heti valmis sanomaan: "vas-
taankhan me pojat sitä oltiinikin alusta
alkaen, mutta Hilda vaan suuttuu". Se olis
käynyt niin mukavasti sillä ja sillä
lailla." Ainoastaan Hanna on koko-
naan puulaagin puolella. Hengelle nyt
kyllä voi sanoa, jos hän jotain mököisee,
että: "ei kukaan estä O. been muuttamasta,
muuta", ja Jukka kyllä paranee huo-
neentaulun avulla ja Kustaa taas puhuu
enemmän sen mukaan millä ajatusmei-
ningillä hän milloinkin on ja hänet
voit kyllä innostuttaa puulaakiin,
mutta sittenkin voi kysyä, onko viisasta
vetää pukkeja sarvista väkisin kaalimaa-
han. Olen näetkös vähä suutuksissani
ja mustasukkainen sinun pulagisteillei-

Ja kun sinä nyt saat kuntoon komppisi, niin järjestä se niin että kullakin on vapaus panna maata ja nousta silloin kuin tahtoo, ett'ei kukaan saa valittaa täytyvänsä valvoa. [Eläkö itsekkaasti valvo!] Mitä Inezkseen tulee, niin voisi hän minusta tulla luokseesi ainoastaan siinä tapauksessa että hän mukaantuu kompin henkeen (joka ei ole vakaan hänen ilmapuolestaan) eikä estäisi sinua olemasta niin liikkeellä komppia kuin tulisi. Mutta ehkä hän sopiai. Vaan miten käy silloin Rikkin tuloon? Ja jos marronasi tulee käymään, niin mihin hän mahtuu? Sitisi käynti olisi kompin henkisellet yhteydelle muuten hyvin tärkeä. Kun hän kävisi ja olisi jonkun päivän, niin hän antaisi ikään kuin jotain Haapaniemen kodin hengestä "Aspin kompile." Ja silloin olisi Inez ainakin esteeksi, sillä hän kuuluu suuren, fiinin maailman henkeen ja vetää sinuakin siihen. — Mutta enkos ole jo tarpeeksi puhunut kompista? Olen minä nytkin vähä ikävällä

piäällä, vähä semmoisella kuin sina' illana
jolloin loysin yksin ja sina' tulit ja soit
minut hyvälle piäälle. Kun tulisit nytkin.
Mutta täällä on vaan keta' lie tyttöjä ja
Edla Nord, salissa. Ai, Edla sanoi, ett'et
sina' ole hänelle kirjoittanut Biaudetsta.
Muista kirjoittaa. Muuten olen aikainen oi-
keen koko Edlalle. Udeliukut eilen jutte-
livat, kuinka Edla oli sanonut: "Le Aspin
Ella on lahttunut niin kovasti, kun se
suree sitä että Antti Mäkinen on mennyt
kihloihin, eikä ottanut häntä, hän rakasti
niin Mäkiä." Onko tiiä viisaa, puhetta?
Ja juttelee kaikenlaista sitte teatterista,
soppaa. Sinusta esim: "Le on aivan
totta, kyllä se Ella ja Hanna sopisi
paremmiin teatteriin kuin Hilda, hän puhuu-
kin niin epäselvään, aivan kuin nenaan-
sa." Kun hän tulee Helpinkiin, niin
saarnaa sina' hänelle puoraan, anna
aika sapiska, tuopas Ellan jutusta voit
alottaa. — Kun olet saanut tämän
kirjeeni, niin kirjoita taas minulle jotain
edes pikkuisen. Olen ollut ikävissäni ja
alakuloinen. Kun saat tämän, niin onkin

jo nusi vuosi. Sen vuoden kuluessa
sina' tulet reippaaksi, mina' samoin,
ja voi kuinka paljo me ehdimme tehdä!
Yhdessä! Kultaseni, onnellista uutta
vuotta!

Auudisi

80/12
25